

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 12. V Ljubljani, dne 1. decembra 1917. XXV. teč.

Studenčku.

Oj, kako ljubo si šumel
nam, studenček pod vasjo,
ko pomladi dih zavel
črez zeleno je goro.

Okrog tebe cvetja kras
in vesele dece spev:
to je blaženstva bil čas
in presrečnih src odsev.

Zdaj v ledovje zakovan
si, studenček dragi moj.
Mi pa vsak na svojo stran
smo odšli v življenja boj.

Максимов.

Iz mladostnih načrtov.

XVI.

Hrepenel sem po bogastvu. Bogat biti, je res nekaj vabljivega. Denarja imaš dovolj in z denarjem vsega, kar ti poželi srce. Samo — kako bi najložje postal bogat!

Ali naj kupim graščino? To sem že davno vedel, da po gradovih ne prebivajo berači. Tega pa nisem vedel in še danes ne vem, kje bi dobil toliko denarja.

Da, denarja! Prvi pogoj za bogastvo je vendar denar. Če ni denarja, pa ni bogastva. Poskrbeti moram za denar, potem bom šele skrbe! za grajščino.

V mestu sem videl, kako hodijo ljudje v hiše, kjer je nad vrati zapisano »trgovina«. Tudi sam sem šel kdaj v tako hišo. Koliko je bilo v prodajalni naprodaj! Vse za denar! Če je kdo na svetu bogat, mora biti pač gotovo trgovec. Ljudje prihajajo in odhajajo, prinašajo denar in odnašajo nakupljeno blago, trgovec pa dela račune in spravlja denar. In kam ga je spravljal? V denarnico mar, kakor oče doma, če prodado vola? O kaj še! Kar skrinjico ima in vanjo meče denar za denarjem, dokler ni polna. Kdo ve, kaj neki stori potem, ko je skrinjica polna? Gotovo ima gori kje pod streho veliko skrinjo, polno denarja? Mogoče ima še več skrinj, eno za vinarje, drugo pa za krone, tretjo pa za papirnati denar.

Ob nedeljah je bila pa tista trgovina redno zaprta. Tudi trgovca ni bilo nikjer. O že vem, kje je! Pri skrinjah sedi in denarce prešteva. O, ko bi jaz mogel sestiti na njegovo mesto!

Bral sem povest o nekem Svetinu. Našel je tisti Svetin veliko svoto denarja, ki jo je izgubil bogat trgovec. Na potu je pa Svetin srečal tistega trgovca, ki je izgubil denar. Ves žalosten in potrj je bil trgovec. Svetin mu da nazaj izgubljeni denar, trgovec pa izve, kako je svetin reven in zapuščen, pa vendar pošten človek. Vzame ga k sebi in mu nazadnje prepusti vso svojo trgovino.

Kaj, ko bi se še meni kaj takega pripetilo? Nekaj trgovcev poznam, treba bo nanje paziti, kdaj

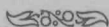
bodo kam šli in kaj izgubili. Res sem jih vzel na piko. Kadar sem koga videl, da je kam šel, pa sem šel za njim gledat, če bo kaj izgubil. Ali moja pota so bila zastonj. Čisto zastonj! Noben trgovec ni hotel nič izgubiti. Svetinova sreča me ne bo našla, jaz pa nje ne.

Pa bi se bil šel učiti v trgovino, mi svetujete danes. Prepozno! Gotovo bi se bil izučil za trgovca in bi bil danes že mogoče bogat, če bi ne bilo sladkorja na svetu in če bi jaz ne bil tako velik prijatelj te sladkobe — ali pa njegov sovražnik — kakor se vzame. Videti ga ne morem in najrajši bi vsega pojedel. Zato me radi tega prijateljstva niso dali v trgovino, zato pa še tudi danes nisem bogat.

*

No, vsaka reč ima svoj konec, in moji načrti tudi. Marsikak stan mi je bil všeč, ali vsak ne more postati vse. Stanovi so različni, pa le zlata zadovoljnost dela človeka v vsakem stanu srečnega in veselega. Kjer te ni, ni sreče, ni veselja. Ob slovesu, ob koncu svojih mladostnih načrtov, pa želim in voščim vsem našim malim zvrhano mero zadovoljnosti, sreče in veselja.

J. E. Bogomil.

Izdal se je.

Z Izidorjem sva hodila skupaj v šolo. Izidor je sedel v klopi, jaz gori za mizo, Izidor se je učil, jaz sem ga pa učil. Mladi mož je imel precej trdo glavo, zato so šolski nauki bolj počasi prodirali v njegove možgane. Hudoben pa ni bil, zato sva postala in ostala prijatelja in sva še sedaj.

Prišel je čas, ko sva se ločila. Hišica Izidorjevih staršev je bila majhna, v njej ni bilo prostora za vseh pet otroških glav. Zato je moral Izidor po svetu. Šel je v Ljubljano in se pripravljajl za bodočega čevljarja, jaz sem pa tudi kmalu potem šel drugam. Ali Izidor me ni pozabil. Kmalu dobim iz Ljubljane razglednico, pisano z okorno pisavo. Pogledam in preberem kratko vsebino. Izidor mi pošilja iz Ljubljane

svoj naslov in kratke besede: »Vas prav lepo podavim.« »Pozdravim« je mislil zapisati, pa se mu je malo pokazilo. Zato mu nisem zameril, če me je tudi hotel prav lepo podaviti. Iz vseh črk in iz vseh besedi je gledala Izidorjeva trda glava in okorna roka pa njegovo dobro srce.

Vsako leto večkrat, ob vseh večjih praznikih in raznih drugih priložnostih sem dobival poleg drugih pisem in dopisnic tudi Izidorjeva voščila in njegovo ljubezen na ogled. Vedno je izražal svoje misli v kratkih besedah in vedno z istimi okornimi črkami. Saj je še to napisal v potu svojega obraza in z največjo težavo.

Malo sram je pa le bilo Izidorja. Tak fant, že skoro izučen čevljar, pisava pa taka.

Kako sem se začudil, ko dobim nekega dne dopisnico z njegovim podpisom, a pisava je bila veliko lepša. Sporoča mi, da se je povrnil iz Ljubljane, da je prestal svoje čevlarsko učenje in da bo sedaj doma. Velik dogodek je bil to v njegovem življenju. Saj zna sedaj vse, kar treba vedeti, če hoče narediti en pošten čevljar. Nihče nima več pravice prijeti ga za ušesa. Leta najhujšega trpljenja so pri kraju.

Zato se vsedem za mizo in pišem. Kdo bi ne častital prijatelju ob taki slovesni priložnosti! Saj se kaj takega zgodi redno le enkrat v življenju.

Pisal sem mu tako-le:

Ljubi prijatelj!

Veseli me, da si srečno prebil čas svojega učenja, in prav srčno Ti častitam, da je minul čas preizkušnje. Kakor spoznam iz Tvojega pisma, si dobil tudi svojega pisarja. Tudi k temu napredku Ti častitam.

Obema najlepši pozdrav od

J. J.

J., dne 24. marca 1917.

Prvi del mojih vrstic je našel prijatelja pri najboljši volji. Ves vesel je bil moje častitke. Drugi del ga je pa malo užalil. Ali je mogoče dvomiti nad njegovo pisavo! Ali res ni mogoče misliti, da bi Izidor

ne mogel napredovati v pisavi! Človek, ki se je navadil čevlje meriti, čevlje urezati, čevlje šivati, naj bi se ne mogel navaditi lepo pisati!

Prišel je velikonočni praznik. Izidor je hotel dati duška svojemu prijateljstvu in svoji užaljenosti. Stopil je do svojega pisarja in mu naročil, naj mi piše in kaj naj mi piše. Dobil sem voščilo s sledečo vsebino:

Predragi!

Mu voščim vesele velikonočne praznike. Pa kar sem mu pisal, sem pisal lastnoročno.
Srčen pozdrav!

Izidor.

Ti moj prijatelj, pa si se zopet vrezal. Svojega pisarja si preslabo poučil, kaj in kako naj piše, pa ti je vse pokazil. Zato pa ostani rajši pri svojih kratkih besedah in okornih črkah. Čemu bi z lažjo varal svojega prijatelja, ko ni treba. Ali mar ne!

J. E. Bogomil.

Igra je igra.

12. Na ledu.

Šola je ravnokar minula. Mraz je pa pritiskal, da je kar škripalo. Vsak človek je bil vesel, če je mogel biti na gorkem. Le vročekrvni Jurčkov Miha in njegovi tovariši niso bili gorkote potrebni. Kdo bi sedaj silil za peč, ko je zunaj vse polno gladkega ledu! In kako je vabljev ta led! Sveti se kakor brušeno steklo; gladek je, da niti ne veš, da si na njem, noge si drsač kar samodsebe pomikaš dalje.

To je vrvenje in drvenje! Kodrov Tine se pravkar pobira — na, pa ga Slanovčev Jože zopet podere na tla. Malo nalašč, malo pa po nesreči. Z velikim trudom se pobirata oba, pa ne gre tako lahko. A glej! Naenkrat pridrvi cela truma tovarišev, na ledu nastane živa kopica. Veselje in smeh in vrisk in jok in stok: vsakovrstni glasovi prihajajo iz te kopice.

»Izvrstno je bilo,« poudarja Slanovčev.

»Kaj takega pa še ne,« vpije Kodrov.

»No, kaj pa ti jokaš, Tone?« vprašuje Jurčkov Krivarjevega.

»Na prst mi je eden stopil,« opravičuje Krivarjev svoje solze.

»Da le hujšega ni!«

»Boli me pa le.«

»Kaj bo to!«

»Fantje, naprej! Jaz vem za izvrsten led. Tam pri Tinčkovem studencu! Naprej! Kdo gre?« Jurčkov sili in prigovarja toliko časa, da pregovori svoje tovariše. Dolgo časa pa ni bilo treba prigovarjati. Kdo bo vedno čepel na enem kraju? Le naprej! K Tinčkovemu studencu!«

»Ha, fantje, to je led!«

Jurčkov skoči prvi nanj. Led zapoka, ni res, še dovolj trden je.

»Poka!« nekdo zavpije.

»Naj le, saj ima čas!«

»Miha, pustimo, led je še preslab.«

»Ha, preslab! Ti si preslab! Zakaj smo pa sèm prišli!«

»Miha, ni varno.«

»Boj—« več ni mogel izreči. Skočiti je mislil, a led ni poznal nobene šale. Pod nogami je začelo pokati, Miha je pa lezel polagoma v mrzlo vodo.

Nekaj tovarišev je pobegnilo, nekaj jih je pa pričelo kričati.

»Ohoho, pomagajte! Led se udara. Miha! Joj! Pomagajte!«

K sreči je pritekel ravno še o pravem času Tinčkov Peter z dolgo palico v roki, pa jo je pomolil predrznemu nesrečnežu in ga potegnil na suho. Samo par trenutkov še, pa bi bil Miha izginil pod ledom.

Naenkrat je bilo na ledu prazno. Miha ga pa tisto zimo sploh ni več videl. Svojo neugnano predrznost je moral drago plačati. Tako hudo se je prehladil v mrzli vodi, da je šele na spomlad popolnoma okreval.

J. E. Bogomil.

Pridi!

Prišel spet je Božič sveti,
srce se ga veseli;
sreča rajska kot pred leti
v srcu zopet oživi.

Sreča src otroško čistih
nam sijala je tedaj,
ko nosili v svojih srcih
smo nedolžnosti še raj.

Pridi zopet, Božič sveti,
in oživi čase te,
da nam zopet kot pred leti
srca v sreči zažare. —

Maksimov.

Nekaj lepega.

Stari pater kapucin Borgia je ležal na smrtni postelji. Okoli njegove postelje so stali stari častitljivi patri in molili. Bolnik je zadremal, menihi pa so začeli šepetaje govoriti med seboj. Tožili so o nadlogah in težavah starih dni, kar naenkrat se vzbudi bolnik. Slišal je tožbe svojih tovarišev, sklonil se v postelji in rekel: »Bratje — ni tako težko, ni tako hudo. Res, zginit je raj z zemlje, a pustil nam je tri stvari, ki nas spominjajo nanj. To so: zvezdice božje, pisane cvetke in nedolžno otrokovo oko.«

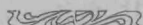
Preljubi otroci moji — resnico so govorili stari možje — res težko je življenje — težave nas obdajajo dan za dnev, posebno v teh težkih dneh vojskâ in pomanjkanja. Resnična je pa tudi beseda umirajočega patra Borgia. Raj je izginit, a ostal nam je lep spomin nanj, ki nam sladi

težke dni. Zlate nebeške zvezdice, ki se nam smehljajo z neba, nam kažejo našo pravo domovino, kjer se bomo v večni radosti odpočili od truda in težav zemeljskega življenja. — In pogledjte, ljubi moji, cvetke na polju! Ko gre človek ves žalosten skozi poljano, posejano s cvetkami, se mu cvetke smehljajo in ga razveseljujejo. Sredi pisane cvetja pozabi človek težave in bridkosti in se veseli s naravo vred. — Tretji spomin na raj: nedolžno otrokovo oko. Ta spomin nam pa glasno kliče in oznanja, kje je prava sreča doma, kje pravo veselje. Vsemu svetu priča nedolžno oko, da biva prava sreča in pravo veselje v srcu, ki ne pozna greha in hudobije. In tako srce ima sredi težav in nadlog na tem svetu raj. In ne čudimo se, da tudi oko oznanja ono srečo, ki jo tak človek nosi v svojem srcu...

Celo leto vas je, preljubi otroci, opominjal Marijin zvonček k lepemu in čednostnemu življenju. Ali ste radi poslušali njegov glas? Ali pa ste se tudi kaj potrudili, da bi po njegovih naukih lepo živeli? — Klical vas je zvonček Marijin k Materi božji — Materi vaši. Ali ste ga poslušali? Naj vam še zadnji njegov glas v letošnjem letu glasno kliče:

»Otroci, vsi pod Marijino varstvo! K nebeški Materi se zatekajte, da vas Ona vzame pod svoje varstvo in vas obvaruje greha. Le v življenju brez greha je prava sreča. Le nedolžno srce more občutiti pravo veselje.

J. So—ič.

Prvo božično drevesce.

Legenda.

Ko je bival Jezusček še na zemlji, je rad zahajal med dobre in pridne otroke. Zlasti je rad obiskoval bolne otročiče, jih tolažil in se igral z njimi.

V borni kočici je ležalo na trdih posteljicah dvoje bolnih otrok. Hudo jima je bilo, ker nista mogla pod milo nebo v družbo veselih vaških otrok.

Vsa žalostna je potožila sestra svojemu bratcu: »Ko bi imela tu v sobi vsaj nekaj cvetic, bi bila vesela.« Bratec pa je menil: »Ni mi toliko za cvetke, ker pre-

Na trg.

hitro zvenejo. Rajši bi imel tako drevo, ki bi bilo vedno zeleno!»

Jezusček je čul skromne želje ubogih otrok. Zasmilili sta se mu sirotki. Sklenil je v gozdu poiskati drevo, ki bi bilo voljno iti k bolnima malčkoma.

Odšel je v gozd. Vse drevje se mu je klanjalo in je pozdravljalo ljubega Jezusčka.

Božje dete zaprosi: »Katero drevo bi hotelo iti v borno hišico dveme malima bolnikoma v veselje in uteho?«

Ali glej, slehernemu drevesu se je stožilo po lepem gozdnem domu. Brž so se izgovarjala drugo za drugim. Hrast pravi: »Ne morem odtod, ker so poiskale veverice bivališča v mojih rogovilah!« Bukev trdi: »Ne pustim ptičic, ki gnezdiyo v mojih vejah.« Še breza pristavi: »Sleherni dan me obiščejo hrošči in metulji, kako naj se ločim od njih!«

Toliko izgovorov je užalostilo dobrega Jezusčka, kar zašepeče tik njega smrečica: »Gospod, nimam lepe obleke, moje igle bodejo, zame ne marajo lahko krili metulji in ne drobne ptičice. Vzemi me s seboj k bolnima otrokoma, hočem bivati pri njiju in jima govoriti o zelenem gozdu in o zlatih solnčnih žarkih!«

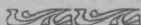
Jezusčku je bila vseč ponudba drobne smrečice; ljubeče je pobožal z nežno ročico bodeče igle. »Poletí in pozimi boš posihmal zelena, smrečica, ker si slušala mojo željo. Ko bodo stala druga drevesa vsa gola in prazna, boš zelenela ti premnogi deci v veselje. Naj te okrasijo moji angeli!«

Hipoma so pripluli angelci, pozlatili so jabolk in orehov; na veje in vejice so obesili vse polno igrač, ptičk, konjičkov in pisanih punčk. O mraku so prižgali še svečice, da se je smrečica svetila v nebeški svetlobi.

Nato so odnesli odičeno drevesce bolnima otrokoma. Siromačka sta zrla vsa začudena in hkrati sta vstala iz posteljic zdrava. Kar nagledati se nista mogla rajskega drevesca. Radostna sta se zahvaljevala dobremu Jezusu za veliko dobroto.

Ta dogodek se je kmalu zvedel daleč naokoli, in ker je bilo to uprav na sveti božični večer, so začeli ljudje na ta večer krasiti pridnim otrokom smrečice in so jih imenovali božična drevesca.

Lud. Koželj.

Mihec in Marinka.

Zelo mrzlo je bilo onega dne. Vedno nanovo je naletaval sneg, tako da so ga bile kmalu polne vse ceste in da se je šibilo drevje pod njegovo težo.

Prebivalci vasi so najrajši sedeli doma za gorko pečjo. Če so pa vendar morali iti vun, so se zavili v tople kožuhe, da jih ni zeblo.

Tudi Marinka je imela zjutraj, ko je šla v šolo, toplo suknjico, ki jo je dobila na Božič v dar.

Mirno je hitela skozi vas naravnost proti šoli, ki je stala nekoliko izvun vasi. Na hrbtu ji je visela torbica, v kateri je bila tablica, kamenček in črtalce. Roke je imela zavite v debelo materino ruto; obrisala si je torej okrogli obrazek z rokavom.

Vedno gosteje so naletavale snežinke. Vrh tega je potegnil močan veter, ki je zanesel sneg Marinki v obraz. Ustavila se je ter počakala, da je burja nekoliko ponehala.

Nato je pa pospešila korak, da bi čimprej dospela v zavetje, v gorko šolsko sobo.

Že je prišla do razpotja na oni strani vasi, kjer se križata dva pota. Nič hudega sluteč je tekla dalje. Tedaj ji pa prileti v hrbet kepa snega.

Marinka se je prestrašena ozrla in ugledala za voglom Šimnovega Mihca, ki se ji je na vse grlo režal.

Mihec je bil znan po svoji razposajenosti v celi vasi. Povsod je bil zraven. Če se je le kaj zgodilo, je bil kriv že Šimnov Mihec.

Marinka ga je prosila, naj jo pusti v miru, ker ga drugače zatoži gospodu učitelju.

Tedaj se je pa razjezil Mihec. Napolnil si je vse žepe s kepami in jo udrl za Marinko, ki je karmoč bežala.

Medpotjo je pa vpil, kolikor je mogel »Čakaj, ti bom že jaz pokazal, naj te le ulovim!« In tekkel je za njo, kolikor so mu dopuščale noge. Kmalu jo je došel.

Segel je v žep, in kakor toča so se usule na Marinko Mihčeve kepe. Ali joj! Najdebelejša je priletela ob Marinkino torbico. Zahreščalo je in tablica je bila strta.

Marinka je milo zajokala in šla počasi dalje.

Tudi Mihec se je ustrašil ter jenjal kepatí Marinko.

Marinka je prišla v šolo. Ko jo je zagledal gospod učitelj vso objokano, jo je vprašal, kaj ji je.

Izpočetka ni izpregovorila Marinka nič. Naposled se

Prva molitev.

je pa le premislila in povedala neresnico: »Padla sem, in tablica se mi je razbila.« To je bila laž.

Zunaj pred vrati pa je stal Mihec in poslušal, kaj poroče Marinka. Kako se je začudil, ko je slišal njen od-

govor. Sam ni vedel, kaj naj stori. Tedaj mu pa šine dobra misel v glavo. Pritisne za kljuko ter vstopi.

Gre naravnost h gospodu učitelju ter mu sam pove ves dogodek. Naposled pa dostavi:

»Prosim, gospod učitelj, odpuščenja. Saj ne bom storil nikdar več kaj takega.«

Gospod učitelj je bil zelo vesel; odpustil je Mihcu zaslužen kaznen. Marinki je pa dejal: »Da se ti je Mihec smilil, in da bi bila rada odvrnila od njega kaznen, to je bilo lepo. Grdo je pa bilo, da si lagala. Nikdar ne smeš ne sebi, ne drugemu pomagati iz sile z lažjo. Pomni to, Marinka!«

A. Er.

Kako se je Janezek odvadil klicati hudobca.

Janezek vam je bil v kljub svoji mladosti navihani deček. Bil je bistre glavice; le škoda, da ga ni nihče nappeljeval k dobremu. Samsebi prepuščen je bil navadno tam, kjer se ni mogel naučiti nič dobrega. Kjer ga pa ni bilo treba, je bil povsod zraven; kar ni bilo zanj, je gotovo slišal in vse tudi dobro zapomnil. Razume se, da je na ta način napredoval v slabem. Nesreča zanj je bil tudi domači hlapec. Imel je ta človek navado, da je grdo preklinjal in vedno klical vraga. Janezek ga je poslušal in zdelo se mu je nekaj moškega, pa je začel tudi sam. Hitro se je navadil kletí in prav nič ni zaostajal za odraslim, malopridnim pijancem.

Če bi bil vsakokrat prišel hudobec, kolikorkrat ga je Janezek poklical, bi jih bila okrog njega velikanska četa. Janezkovega angelčka variha je pa zelo žalostilo, da njegov varovanec kliče hudobnega duha, njega pa, dobrega duha, angela variha, ki mu je Bog dečka izročil v varstvo, pa tako zanemarja. Sklenil je torej, da svojemu varovancu enkrat za vselej prežene veselje nad klicanjem hudobca. Poslušajte, kako je angelček varih Janezka ozdravil.

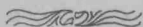
Janezek je nekoč zaspal. Tedaj se mu je sanjalo nekaj strašnega. V sanjah se mu je prikazal sam hudobec. Bognasvaruj, kakšen je bil. Janezek je že videl naslikanega; toda tisti se mu je zdel celo lep v primeri s tem,

ki se mu je prikazal. Bil je črn bolj kakor najbolj zlikani čevlji. Oči so mu žarele kakor živo ogle. Iz gobca mu je švigal plamen, puhtel smrad. Na rokah in nogah pa je imel dolge in ostre kremplje. Oj ti strašni kremplji, kako je Janezek v sanjah trepetal pred njimi. »Ker me vedno kličeš, zato sem prišel zdaj pote,« je siknil z žvižgajočim glasom.

Janezek je vedel, kam ga namerava hudobec odpejati. Silno se prestraši. »Mama, o mama!« je hotel zaklicati, a glas ni šel iz grla. Še bolj tesno mu je prihajalo. Ubral jo je, hudobec pa za njim. Janezek je bil sicer znan kot dober tekač, ta dan mu pa le ni šlo. Njegove noge so bile kakor trde. Komaj je stekel par korakov, že se je spodtaknil in padel. Hudobec pa vedno za petami. Bil je Janezek izmučen, da je komaj še sopihal. Večkrat je poskušal zaklicati na pomoč, a glasu še vedno ni mogel spraviti iz grla. Za ovinkom na cesti je zagledal nekaj korakov oddaljeno domačo hišo. Vse svoje moči je zbral, da bi vendar prihitel pod domačo streho. Vedno bliže je bil, vedno bliže. Že je mislil, da je rešen. Še čez par stopnic, pa bi bil na varnem. Na predzadnji stopnici pa se je zopet spodtaknil in padel. Ko se je pobiral, tedaj ga je pa hudobec zagrabil za peto. Janezek je zakričal in se zbudil. Bil je ves premočen od groze in strahu.

Pravijo, da od tistega časa nikoli več ni poklical hudobca. Zakaj se je odvadil, ni hotel povedati nikomur. Le »Angelčku« je zaupal to, da »Angelček« vas posvari, če imate tudi tako grdo navado, kakor jo je imel Janezek.

Klemenčič.

Pokorščina.

Nekj duhovnik v Ameriki je pripovedoval to-le: Nekega dne pridem v dobro znano mi hišo zunaj mesta na samotnem polju. Nikogar ne najdem doma razen otrôk. Deklica je stala poleg zibelke in pazila na najmanjšega otroka. Začnem se z deklico pogovarjati in ji podarim podobico. Pove mi, da so starši na polju. Kar zaslišim pritajen jok. Ko poizvedujem, odkod prihaja ta jokavi glas, zapazim malega Jožka pri peči, sedečega na tleh. Vzamem

še eno podobico in jo ponudim dečku: »Ná, tu imaš tudi ti podobico, pojdi sem!« Kaj bi bil ti storil, mladi čitatelj? Zdi se mi, da bi bil kar hitro pritekkel in iztegnil roke po podobici. Zdaj pa čuj, kaj je rekel Jožek! Odgovori mi: »Ne smem, nisem bil priden, pa so mi mati ukazali, da moram tukaj sedeti, dokler ne pridejo s polja.« Hotel sem izkušati malega kaznjenca in rečem: »No, Jožko, če ti pa jaz dovolim, smeš že priti.« Pa mi odgovori: »Ti nisi mati in mamica so mi zapovedali, da ne smem vstati; čakati moram, da pridejo s polja.«

Rešitev zastavice v št. 11.

Noč in dan.

Prav so uganili: Sajé Balda, Golobič Martin, Ogulin Ivana, v Semiču. Bachal Karel, Cerer Albert, Lavrenčič Jožef, Maier Anton, Močnik France, Potočnik Ivan, Tomažič Vlado, Cerar Avg., Kimeswerger Franc, Podboj Stan., Schlegel Dušan, Cizel Pavel, Cotič Peter, Galjot Janez, Gams Silvester, Golob Martin, Hočevnar Martin, Kraut Bojan, Lampič Julijan, Močnik Janez, Pušavc Janko, Rode Matej, Stergar Vladko, Vívoda Ivan, Aparnik Stanko, Binter Bogomir, Čeh Alojzij, Fabian Milan, Richter Karel, Veber Julij, učenci mestne ljudske šole v Kamniku; Konjedič Nada, učenka IV. r. v Mariboru; Plantarič Milka v Trebnjem; Jandl Tonček, učenec IV. r. v Ljutomeru; Stelé Metka, učenka m. dekl. šole v Kamniku; Bizjak Dragica v Ljubčani pri Celju; Jugovic Lidija in Rajšek Julči, učenki VI. r. v Ljubljani; Gabrijan Avg., Jarc Nežica, Troha Daniela, učenke v Šmihelu pri Novem mestu; Gruden Jožek, učenec III. r. v Dol. Rečju; Lipec Marija v Ljubljani; Gabrijelčič Cirila in Vida, Čvenkelj Ana, Čebavs Micika, Finžgar Mira, Potočnik Franica, Janša Antonija in Angela, Frelih Pavla, Vester Zofija, Kocijančič Amalija in Gabrijela, Brezje; Hacin Marija, Gaberje pri Celju; Vrbovšek Neža, Bobovo (Štaj.); Regally Vereña in Milica, gimn. dijak. v Ljubljani; Uhl Florjan, Bauman Edi, Košar Jul., Pestišek Ver., Hamer Al., Komperšek Ter., From Ljudmila, Celcer Ivana, učenci in učenke v št. Ilju v Slov. gor.; Kovač Franciška, Podpeč pri Preserjah; Horvat Uršula, učenka VI. r. v Cirkovcah; Bohanec Franc, dijak v Mariboru; Škof Miro, Regally Vladko in Marijan, Savinšek Baldomir, Kneisel Vladi, Šuklje Vladko, šega Vladimír, Pajk Pero in Milan, učenci c. kr. vadnice v Ljubljani; Šorli Cilka in Milka v Kranju; Lavbič Ter., Dramlje pri Celju; Fuks Karel, učenec VI. r. v Radečah pri Zid. mostu; Grdina Antonija, Mazi Marija, Susman Ivana, Kržič Ivana, Dolinšek Marija, Kogovšek Franca in Pepca, učenke v Preserju; Hudovernik Helena, uč. IV. r. v Vel. Laščah; Mu-

Iec Al., dijak v Mariboru; Zbašnik Fr., Ivanka in Francka, Znidaršič Mici, Ogrinc Karolina, Pečaj Alojzija na Blokah; Kožuh Jožko in Iv., uč. v Grosupljem; Jesil Jerica, Briner Edv., Zidar Jož., Mužar Fr., Rataj Otmar, Prosenec Janko, Knez Ivan, Levec Franci, Okorn Maks, Trbovlje-Vode; Slapar Pavel, učenec v Tržiču; Mlinar France in Milka, iz Marijinega vrta v Šmihelu pri Pliberku; Polanc Minka, Benedičič Mici, Glavač Pepca, Gospodarič Angela, učenke v Radečah pri Zidanem mostu; Jesenovec Franc v Škofji Loki; Tavčar Anica, Čemažar Mici, Potočnik Alojzija, Ivana, Kat. in Franja, Eržen Ančka, Tavčar Jakob, Marija in Meta, Tušek Janez, Sv. Lenart nad Škofjo Loko; Potočnik Josipina, Barbarossa Pavla, Vehovec Josipina, učenke IV. raz. v Žužemberku; Snoj Marija, Rott Antonija, Klembas Terezija, učenke v Zagorju ob Savi.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 11.

Ta teden, ker prejšnje tedne je škodovalo, prihodnje pa še le bo.

Odgovoril ni nobeden prav.

Vabilo k naročbi.

Zadnjikrat se danes obračam do naših mladih čitateljev in njih dobrih voditeljev. Vsled starosti in bolehnosti se moram odreči nadaljnjemu urejevanju ljubelega mi „Angelčka“. Odslej mu bo urednik preč. g. župnik **Josip Volc**, ki je bil že doslej takorekoč moja desna roka, upravništvo pa prevzame preč. c. kr. profesor **Josip Demšar**. Ko se toplo zahvaljujem za dosedanjo vnemo pri naročevanju in pospeševanju, nujno prosim, naj ostanejo še dalje naklonjeni in zvesti in pridobivajo še novih prijateljev.

„Angelček“ bo še dalje prihajal kot brezplačna priloga „Vrtcu“, naroča se pa tudi lahko posebe za letno naročnino 1 K 50 h. — Naročila in reklamacije naj se pošiljajo na naslov: **Upravništvo „Vrtec“ in „Angelček“ Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 80 (župnišče)**, vse drugo pa na naslov: **Uredništvo „Vrtec“ in „Angelček“, Rova, p. Radomlje.**